

SUNUŞ

HER YER BERGAMA, HEPİMİZ BERGAMALİYİZ

Bergama köylülerinin on yıldır sürdürdüğü mücadele anıtlıdır. Bergama'da, siyanürle altın arayıcılarına karşı birleşen köylülerin mücadelesidir bu. Onlar, "Biz altın değil toprağımızı istiyoruz" diye direndiler. Direnme haklarını kullandılar. Direnerek kazanılacağını öğrendiler.

Çokuluslu altın tekellerinin ve yerli ortaklarının oyunlarını bozdular. Kapalı kapılar ardında alınan kararları, yapılan hesapları boşa çıkardılar. Kendi güçlerine güvendiler. Siyanürü öğrendiler, bilgiyle buluştular.

Bilgileri toprağı işler gibi işlediler ve yüreklerini ortaya koyarak direndiler.

Altın tekeli Eurogold'un hesapları tutmadı. Şirket on yıl boyunca tüm imkanlarını seferber ederek insanları kandırmaya çalıştı. İş vaatleri, para yardımları, düğünlere, cenazelere yardım girişimleri, gazetelere verilen milyarlarca liralık ilanlar, alışveriş kampanyaları, bedava iftar yemekleri karşısında hep kararlı bir direnişle karşılaştılar. Teslim olan değil, yaşam haklarına sahip çıkan köylüler çıktı karşısına. İnsanın binlerce yıllık emeğinin ürünü olan uygarlık değerlerine ve zenginliğine sahip çıkıyordu köylüler. Gelecekleri için geçmişlerine sahip çıkıyordu Bergama Köylüleri. Gelecekle ilgili kaygılar taşıyan her insan, her sınıf, her ulus, her toplum gibi...

"Her Yer Bergama Hepimiz Bergamalıyız" diyen bilim insanları, hukukçular, mühendisler-mimarlar, doktorlar, çevreciler, ekolojistler köylülerin mücadelesine destek vererek, halkıyla kucaklaşmayı sürdürdüler.

"Halkız, haklıyız, kazanacağız" diyen köylüler, eylemlerini Türkiye'nin dört bir yanına taşıdılar.

17 köyün kadını, erkeği, yaşlısı, genci yaşam hakkı adına, gelecekleri adına, doğa adına, Bergama'da altın işletmeciliğine HAYIR dediler ve mücadeleleri, hukuk alanında sağlanan kazanımla taçlandı.

Danıştay, Bergama Ovacık Altın Madeni'nin ruhsatını iptal ederek, 3 Nisan 1998'de yargı sürecine son noktayı koydu.

Halk hayır demişken, yargı hayır demişken, bilim hayır demişken, bu macera bitmeli ve Eurogold gitmelidir.

Eurogold gitmiyor, Ovacık altın şantiyesi kapanmıyor, devlet madenin işletilmesi yönünde açık destek veriyor. Yargı kararı uygulanmıyor, anayasal bir suç işleniyor. Suçlular hakkında işlem yapmayanlar, Bergama köylülerini gizli örgüt kurmakla suçluyorlar. Bununla da yetinmiyorlar Başbakanlık talimatı üzerine TÜBİTAK'a bir rapor hazırlatılıyor. Eurogold'un faaliyetini aklamaya ve meşruiyet kazandırmaya yönelik girişimler sürüyor...

Bergamalılar göstermiştir ki henüz son söz söylenmemiş ve kendisinden nefret edilen "son insan" henüz ölmemiştir. Ortada milyarlarca dolarlık sermayeye ve devletin resmi desteğine sahip Eurogold varsa, yüreklerini ortaya koyan Bergama köylüleri de var. Yalnız da değiller. Anadolu coğrafyasının demokrasi güçleriyle birlikteler.

On yıldır yüzlerce eylemle kullandıkları direnme haklarını ilgililerin, bilgililerin, ilgisizlerin, bilgisizlerin, halk adına kapalı kapılar ardından karar alanların, dostun, düşmanın değerlendirme ve düşünmesine sunanların Çamköy'de diktikleri 17 KÖY Kitabesi'ne neler yazdıklarını birlikte okuyalım.

17 KÖY KİTABESİ

"Üzerinde durduğunuz bu topraklar, Pınarköy, Kurfalı, Bozköy, Sarıdere, Eğrigöl, Ovacık, Çaltıbahçe, Narlıca, Çamköy, Tepeköy, Yalnızev, Küçükçaya, Süleymanlı ve Aşağıkırıklar köylülerine aittir.

Bu topraklar yediverendir. Ovasında kar gibi pamuk, altın gibi buğday, kehribar gibi tütün, dağlarında vakur çam ve meşeler, derelerinde serin çınar gölgeleri uzanır. Eteklerindeki zeytin ağaçları tarihle yaşittir. Narına, üzümüne doyamazsınız; tatmadan dönmeyeniz. Topuğunu yere vursan gürül gürül su çıkar. Şifalıdır, akli düzeltir, bedene sağlık verir. Topuğunu biraz daha sert vurursan yeryüzüne türlü maden saçılır. Zenginliktir. Kleopatra'nın güzelliğinde buraların çamuru var. Pergamon kağıdı buralıdır; kralları dolaştı, antlaşmaları mühürledi, sevgi, sözleri taşıdı ve gümüş sandıklarda saklandı. Onların kütüphanesini İskenderiyeliler yüzyıllarca okudu, heykeltraşlarını, heykellerini, tiyatroları.

Burada yaşayanlar dürüst, çalışkan insanlardır, başka topraklarda gözleri yoktur. Konukseverdirler. Konuklarında din, dil, ırk cinsiyet, milliyet ayrımı yapmazlar. Dostlarını da düşmanlarını da unutmazlar. Barışseverdirler. Aç gözlü Avrupalıların, Amerika yerlilerine altın için neler yaptıklarını yeni duydular. Şimdi onlar, her akşam topraklarıyla, hayvanlarıyla, ağaçlarıyla ve birbirleriyle vedalaşarak yatıyorlar

ama uyuyamıyorlar. Hayat karşı altın diyen aç gözlü Avrupalıları sevmiyor, onları konuk saymıyor ama diğer Batılıları hemşehri sayıyorlar. Altını biliyorlardı ama siyanürü yeni öğrendiler; özenle taşıdıkları altınlarını, siyanürü öğrenince yere attılar. Onlar buğdayın, ayçiçeğinin, tütünün sarı altın; pamuğun beyaz altın, zeytinin siyah altın olduğunu biliyorlar. Onlar, buralardan gidip kaybolmak ya da burada kalıp ölmek istemiyorlar. Onlar bu sıralar hayli öfkeli. Siyasi umut tacirlerinin ilgisizliğine kızgın. Karagün dostlarının duyarsızlığına kırgın. Onlar bu sıralar hassaslar. Bir bakışta dostu düşmanı ayırıyorlar. Dost olarak geldinse onlarla tanış, onları dinle, onlarla uzun uzun konuş. Dost değilsen hemen buradan uzaklaş. Bu insanlar hayatı ve hayatları olan doğayı çok seviyorlar. Onlar bilirler ki; ölümler altın takmaz. Biz bu insanları böyle gördük; böyle tanıdık; böyle anladık ve böyle yazdık...

18 Mayıs 1997, Bergama”